

KURZ TVŮRČÍHO PSANÍ

KALENDÁŘ POVÍDEK

Eva Krejčí

AEROŠKOLA 2019

ROK 2020

LEDEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

EVA KREJČÍ Mrázivé ráno

Zaspala jsem!

Nesnídám.

Startuju. Řadím. Jedu. Valím. Nebrzdím.

Spěchám.

Přibržďuju. Přidávám.

Zpívám si. Rapuju, rockuju, křičím.

Mrzne. Začíná sněžit.

Kloužu.

Lekám se, panikařím, brzdím.

Bojím se. Umřu.

Letím!

Ležím. Žiju? Nevím. Mžourám. Nekrvácím?

Dýchám. Cítím, slyším, vidím.

Volám. Žiju!

ÚNOR

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	

EVA KREJČÍ Ranní ledová nirvána

Rychle odhrnuju ledovou vodu na obě strany.

Jedno tempo za druhým.

Sleduju ranní rozbřesk. Slunce zatím nehřeje, ale už začíná nabírat svou sílu.

Do celého těla se mi vlévá čirá radost.

Hlavou mi běží hlas, který říká:

„Evo, užívej si to! Nejlepší z celého dne máš za chvíli za sebou.“

BŘEZEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

EVA KREJČÍ Oční kontakt

„Pojď ven a já ti nasadím kontaktní čočku.“

„Takhle mě ještě nikdy nikdo nepřitahoval.“

„A to je teprve začátek.“

„Ale už trochu povol, dusím se,“ zasípal Tom.

„Tak jo, vole,“ přitakal jeho sparing partner Michal a dodal: „Už toho mám pro dnešek taky dost.“

Vstali z tatami, upravili si kimona a uklonili se naučeným způsobem.

„Ty vole, a kolik máš vlastně dioptrií?“ zeptal se svalnatý Michal menšího, ale dobře stavěného Toma ve sprše, a zvláště si ho prohlížel.

„Tři, kámo, a to je fakt hodně,“ vysvětlil Tom. „S brejlema judo fakt nedáš, a tak musím nosit ty čočky.“

„To chápu, nepůjdeme na jedno?“

„Klidně, Milan není doma, jel kamsi na teambuilding.“

„Tak to bude zase v alejích nablito, co?“

„Ale ne, ta jejich firma pořádá akce na nejvyšší úrovni, tohle je v golfovém rezortu.“

„Jasně, když tomu věříš.“

„Není nad orosený půllitr, co?“ nahnul Michal první pivo takřka na ex do svého vyprahlého žaludku.

„Jak to děláš? To já bych to celý najednou nevypil,“ podivil se Tomáš. Večer příjemně utíkal a oba judisti si ho užívali.

„Sakra, zase mi vypadla ta pitomá čočka.“

„Ukaž, zůstala ti tady na svetru,“ upozornil Toma opilý Michal.

„V kapse mám roztok na opláchnutí, hned to vyčistím,“ řekl tiše Tom.

„Já ti to tam dám, ukaž.“ Michal opatrně vsunul čočku do Tomova oka a pak se na něj podíval tak, jak se na sebe chlapi obvykle nedívají a nesměle se usmál.

DUBEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

EVA KREJČÍ Létání s gibony

Ela se ohnula, nervózně vytáhla jazyk u tenisky, pečlivě zavázala tkaničky, upravila si žlutou helmu a podle pokynu průvodců se vydala po provazovém žebříku do koruny mohutného stromu v džungli nedaleko chrámového komplexu Angor Vat. Cítila, jak se jí lepší šaty na záda a potichu, jen pro sebe, si šeptala: „Do prdele, jak já nenávidím výšky, ale když jdou všichni, musím taky, to dám!“

„Budeš mě navštěvovat v nemocnici, tedy spíš v márnici?“ otočila se Ela na Petra, svého manžela, ten se jen usmíval a nadšeně si užíval jednu z nejvíc adrenalinových atrakcí jihovýchodní Asie „Létání s gibony.“

„A obvazy jsi doufám také vzal?“ zařvala Ela a dál si mumlala sprosté nadávky tak, aby je ostatní neslyšeli.

Dva snědí svalnatí průvodci jim ukázali, jak se spustit na kladce po laně napnutém ve výšce zhruba padesáti metrů nad zemí a Ela si jen rezignovaně pomyslela: „Teď náš život závisí na pevnosti těch provazů a kvalita karabin je nad zlato, snad na nich nešetřili.“

Po překonání prvního lana, pohybem připomínajícím let, veškeré obavy přebil totální adrenalin v žilách a po deseti vzdušných cestách se Ela cítila jako královna nebes a společně se svým mužem, průvodci a ostatními „letci“ si připila vodou ve stromovém domku, kde atrakce končila.

Při vytahování mobilu z ledvinky jí vypadla kreditka, naštěstí zůstala ležet na lavičce, všichni se náramně bavili představou, jak by asi v bance vysvětlovala pád karty do džungle, Ela ale zůstala vystresovaná tak, že by se v ní krve ani skalpelem nedořezal.

Petr se její panice smál celou cestu až do chrámu Prasat Ta Prohm známého z mnoha snímků, které zachycují mohutné kořeny banyánů prorůstající budovami památky, před jejíž branou postávali domorodci nabízející odvoz na slonech, což Ela s Petrem odmítli.

Vydala se zaplatit vstupné a najednou zbledla jako mrtvola, Petr beze slova Ele sundal cestovatelskou kapsu a pak se rozesmál: „Jak sis uklízela kartu nahoře na stromě, tak sis ji nedala zpátky do ledvinky, ale celou dobu ji máš na zádech, přilepenou potem.“

KVĚTEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

EVA KREJČÍ Noc v Londýně

Adaptace povídky Romany Déríkovéj Postexistencialismus bytia

Hlavními postavami adaptace jsou ROMANA a VENDY. Rozhodly se, že po zdárném ukončení VŠ studia vyrazí na výlet do Londýna. Mají za sebou dlouhou cestou stopem. Je zhruba šest hodin večer, dívky vystupují z červeného Forda a loučí se s řidičem, který je vezl cca šest hodin v posledním úseku cesty. Jsou na nich vidět známky únavy. Ožívají, když se rozhlédnou po londýnské ulici.

ROMANA: tmavovlasá budoucí novinářka Romana je vůdčí typ. Je sportovně oblečená, na hlavě má kšiltovku.

VENDY: drobná zrzka Vendy, která vystudovala dějiny umění, se ráda nechává vést. Je oblečená do černé barvy, jediné barevné na ní jsou boty a šátek kolem krku.

Pocházejí z Jihlavy a kamarádí se od gymplu.

OBRAZ 1

EXT., VEČER, ULICE V ŠIRŠÍM CENTRU LONDÝNA

ROMANA a VENDY vylézají z auta, zabouchnou dveře a mávají řidiči.

ROMANA: Bye, bye.

VENDY: Thank you.

VENDY: (Obrátí se k ROMANĚ.) Ten byl ale milý, co?

ROMANA přikývne.

VENDY: Jak dlouho jsme vlastně na cestě?

ROMANA: Dobrých dvacet hodin. Jsem docela unavená, co ty?

VENDY: Myslela jsem, že to bude horší. Měla jsem krizi na trajektu. Jak to houpalo, tak mi bylo blbě.

OBRAZ 2

EXT., ZÁBĚR NA PROVOZ NA LONDÝNSKÉ ULICI

ROMANA A VENDY stojí na chodníku a povídají si. Dívají se do výlohy obchodu s pečivem. Je jim trochu zima. Přemýšlejí, co dál.

VENDY: Je tu slušný provoz, co?

ROMANA: Co bys tak jiného od Londýna mohla čekat?

ROMANA se dívá do peněženky.

ROMANA: Vendy, já mám asi dvacet liber. Co ty?

VENDY: Já ani to ne.

ROMANA: Musím zkontrolovat, jestli se ozval někdo s „gaučšeringem,“ ale nejdřív zcela nutně potřebuju nikotin.

ROMANA vytahuje kamelky, zapalovač. Nabízí VENDY, ta si bere a také začíná kouřit. Roman vyndává mobil a prohlíží si zprávy na displeji.

ROMANA: Vendy, je to v hajzlu. Nikdo nereagoval. Nemáme kde spát.

VENDY krčí rameny.

ROMANA: Navrhuju celou noc jezdit autobusem.

VENDY: Dobrý nápad, „maj darling,“ aspoň se zahřejeme.

Ulicí projíždí doubledecker, ROMANA a VENDY jej sledují.

OBRAZ 3

INT., VEČER, AUTOBUS, DOLNÍ PATRO DOUBLEDECKERU

ROMANA a VENDY se dívají z okna autobusu.

ROMANA: Koukej na toho fešáka v těch upnutých riflích.

VENDY: Tak ten je buď extra vybavený, nebo si tam strčil ponožku.

ROMANA a VENDY se smějí.

VENDY: A vidíš tamtoho byznysmena, oblek na míru a výraz zombíka.

ROMANA: Tamta holka má super oblečení a hele punk is not dead, to číro je skvělý.

VENDY: Got save the queen.

ROMANA: Vidíš ty demonstranty?

VENDY: Jasně, a jsou podle tebe pro nebo proti BREXITU?

ROMANA: Netuším, ale mohli bychom se k nim přidat a strávit noc v některém z těch jejich stanů.

VENDY: Výborný nápad, přidáme se, hodíme řeč, však on se nějaký zachránce najde.

KONEC

ČERVEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

EVA KREJČÍ Zelené peklo

Akiko odložila knihu a podívala se z okna šinkanzeny, začínalo se stmívat. Krajinu jejího rodného ostrova Kjúšú tvořily převážně hory, panorama, které se jí od dětství líbilo. Cítila se unavená dlouhou cestou z Viktoriiniých ostrovů. Zpátky do Fukuoky putovala s přestávkou u otce v Ósace dva dny. Hlavou jí běžely myšlenky na týden strávený s přítelem Hiroakim v Cambridge Bay. Z jídla naservírovaného palubním personálem snědla ani ne polovinu, odložila dřevěné hůlky a dál se věnovala svým myšlenkám.

Její drahý spolu s kanadskými kolegy studoval v rámci projektu Národního institutu pro polární výzkum dopad klimatických změn na atmosféru. Navštívila ho teprve podruhé za tři roky, letenky za severní polární kruh stály majlant, a tak vztah s Hiroakim udržovali přes Line, a to včetně sexu na dálku.

„Žádná sněhová vločka není stejná, ale ani jedna se mi nelíbí jako ty,“ tuhle zprávu od Hiroakiho si uložila a četla vždy, když jí bylo smutno.

Tentokrát let domů i s několika přestupy utíkal docela rychle. V letadle z Edmontonu do Ósaky vedle ní seděla krajanka, tak se daly do řeči.

„Proč jste se vydala tak daleko?“ zajímala se paní Kyoko.

„Za láskou,“ usmála se Akiko.

Hiroaki se konečně rozhoupal a s úsměvem na tváři jí oznámil: „Milá Akiko, moje práce v Cambridge Bay končí za dva měsíce. Budu pokračovat ve spolupráci a zkoumat v Japonsku ledové kry v Ochotském moři,“ odmlčel se a dodal: „Byl bych rád, kdybys i nadále stála po mém boku a stala se mojí ženou.“ Drobná Akiko přikývla a cítila se šťastná a milovaná jako nikdy před tím. K dokonalosti chyběl snad jen Čajkovského klavírní koncert B moll. Nádhernou skladbu pro piano a orchestr milovala od mala.

Nenápadně ženy v podchodu nádražního terminálu Hakata si všimla těsně před tím, než nastoupila na eskalátor. Zarazilo jí tetování, které se jí odkrylo těsně nad dlaní. Obrázek připomínal samostříl nebo středověké yumi. Akiko studovala umění, zabývala se především animé, ale fascinovaly ji také roztodivné symboly, které si lidé nechávali, často na celý život, vepsat do své kůže. V Japonsku se na rozdíl od západního světa tetování dosud považovalo spíš za znak mafie či dalších vyvrhelů.

Vyjela nahoru a hned se vrátila zpátky k místu, kde zahlédla paní s tak zvláštním tetováním. Byla pryč. Na zemi ležel jen opuštěný batoh.

Komisař Tsuyotsi se na místo výbuchu dostavil půlhodiny po explozi. Ulicemi Fukuoky hnal svou Toyotu tak rychle, jak to jen šlo. Hakatský terminál vypadal z venku zdánlivě nedotčený, ale uvnitř se před policistou otevřelo skutečné peklo. Na zemi ležely desítky zraněných a pod plachtami v rohu budovy mrtví.

Akiko, která se nacházela blízko epicentru výbuchu, jako zázrakem přežila. Tlaková vlna ji odhodila stranou a naštěstí na ni nespadly trosky budovy. Komisař Tsuyotsi se k ní dostal až večer.

„Nevšimla jste si něčeho podezřelého,“ položil jí obligátní otázku.

„Ale ano, viděla jsem ženu a pak jen ten batoh.“

„Jakou ženu?“

„Měla na ruce takové zvláštní tetování.“

Komisař zpozorněl: „Jaké tetování?“

„Připomínalo to kuši nebo luk.“

Komisař zmáčkl na telefonu jméno Sathosi. „Kde jsi? Nekecej, já to projel rychle. Vypadá to na další útok těch ekoteroristek. Svědkyně zahlédla podezřelou a ta měla na ruce symbol zelené vdovy.“

„No, to se máme na co těšit,“ suše odvětil Tsuyotsiho parták a zavěsil.

ČERVENEC

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

EVA KREJČÍ Červená a toreador

Na motivy zlomových událostí v životě pěvkyně Soni Červené.

Hlavními postavami jsou operní pěvkyně, činoherní herečka, dcera spisovatele a kabaretiéra Jiřího Červeného SOŇA, dále důstojník STB, který vystupuje pod krycím jménem TOREADOR. Děj se odehrává v roce 1948, kdy SOŇA získává první divadelní úspěchy ve hře Voskovce a Wericha nazvané Divotvorný hrnec, v níž ztvárňuje Káču Maršálkovou. V té době SONINU matku ŽOFII zatýká STB, poté co se vrátila z koncentračního tábora, v krátké době za podivných okolností umírá v komunistickém vězení. SONIN manžel, bohatý továrník, FRANTIŠEK Slabý ze strachu před komunisty emigruje. Vedlejšími postavami jsou JAN WERICH, kostymérka ANNA, medik PAVEL a sanitář NOVOTNÝ.

SOŇA: tmavovlasá diva, štíhlá drobná, podobná své předloze.

TOREADOR: muž se začínající pleší a břichem tlačícím se na košili. Mezi knoflíčky jsou vidět kousky kůže.

ANNA: pohledná vyšší dívka okolo třiceti, oblečená do padnoucích šatů moderního střihu.

JAN WERICH: podobný předloze, vousatý, dobře živený.

PAVEL: vysoký mladík, nosí brýle, na sobě má šedý baloňák, košili, neforemné kalhoty, na hlavě klobouk.

NOVOTNÝ: starší nevýrazný muž, částečně plešatý, na sobě má pracovní oděv – bílé kalhoty a plášť.

OBRAZ 1

INT., VEČER, ŠEDÁ MÍSTNOST (SLUŽEBNA STB)

SOŇA sleduje TOREADORA, který sedí naproti ní a kouří. Odklepává do plného popelníku, ze kterého občas odpadne popel na stůl.

TOREADOR: Dáš si cigaretu, soudružko Červená?

SOŇA: Děkuji, ale nekouřím. Musím pečovat o svůj hlas.

TOREADOR: Takže Soňa Červená, narozená 9. září 1925 v Praze. Je ti 23 let.

SOŇA: Jste výborný počtář, pane.

TOREADOR: Otec Jiří Červený, matka Žofie, rozená Bergerová?

SOŇA: Máte správné informace, pane příslušníku. Jak vám vlastně mohu říkat?

TOREADOR: Říkej mi mým pracovním jménem. Jsem Treador.

SOŇA: Děkuji, pane Treadore. Máte v oblíbě žár španělského slunce?

TOREADOR: Soudruhu Treadore. Španělsko je výspa fašismu. Treador zní ale dobře, ne? Tví rodiče spolu nežijí?

SOŇA: Ne, rozvedli se ještě před válkou. Oba byli v koncentračních táborech. Matka se vrátila z Ravensbrücku v červenci 1945. Otec také přežil.

TOREADOR: Vdaná za Františka Slabého, bývalého majitele továrny na čokoládu?

SOŇA: Ale František odešel.

TOREADOR: To my dobře víme, typický kapitalistický sráč, uprchl přes hranice, ale málem jsme ho dostali. *Delší pauza, TOREADOR si vychutná cigaretu i svou oběť.*

TOREADOR: Máš své povolání ráda?

SOŇA: Ano, zpěv miluji nade vše.

TOREADOR *listuje v papírech, které před ním leží na stole.*

TOREADOR: Koukám, že hraješ u Voskovce a Wericha v Divotvorném hrnci. To je něco o vaření?

SOŇA: Také by se to tak dalo říci.

TOREADOR: A ráda bys hrála i nadále?

SOŇA: Ano, pro zpěv a divadlo žiji.

TOREADOR: To je pěkný. To bys nám jako uvědomělá soudružka mohla občas povyprávět, co se v divadle děje. Kdo co říká a tak podobně.

SOŇA: Nezlobte se, ale mou doménou je zpěv, na takový obtížný úkol si netroufám.

TOREADOR: No, pro dnešek by to stačilo, jistě chápeš, že se nevidíme naposled, soudružko Červená?

SOŇA *s neutrálním výrazem v obličeji lehce přikývne.*

ČERVENEC

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

OBRAZ 2

INT., DIVADELNÍ ŠATNA, VEČER PO PŘEDSTAVENÍ

SOŇA *se odlišuje a povídá si s kostymérkou ANNOU.*

SOŇA: Miluji divadlo, jen pro něj bych umřela.

ANNA: Bylas dnes výborná, Soničko. Viděla jsem hrnec snad třicetkrát a pořád se nemohu nabažit.

SOŇA: Tak snad to nebylo naposled.

ANNA: Neboj, starej tě má moc rád.

Ozývá se klepání na dveře šatny.

SOŇA: Vstupte, prosím.

Do šatny vchází JAN WERICH.

WERICH: Aničko, mohla byste nás chvíli nechat o samotě?

ANNA *přikývne a odchází.*

WERICH: Byla jsi skvělá Soňo, ale to ty víš.

SOŇA: Děkuji, Jene, to je od tebe moc milé a hlavně velkorysé. Vedle tebe jsem jen nadšená začátečnice. Potřebuješ ode mne něco?

WERICH: Přišel jsem ti něco nabídnout. Půjdu rovnou k věci. Nechceš odjet za Františkem? Mám konexe, mohl bych ti pomoci ke snadnému přechodu za hranice?

SOŇA: A opustit divadlo?

WERICH: Herečka a zpěvačka tvého formátu se neztratí.

SOŇA: Jsi laskavý, Jene, ale já zůstanu tady. Navíc mám strach o matku. Zavřeli ji na Pankrác a já nemám žádné zprávy, co se s ní děje.

WERICH: Dobrá, ale kdybys změnila názor, tak víš, na koho se obrátit.

SOŇA: Moc si toho vážím.

OBRAZ 3

INT., BYT SONI, RÁNO

SOŇA *leží v posteli, je oblečená do krásného saténového negligé. Telefon na nočním stolku začíná vyzvánět.*

SOŇA *si sundá masku z očí a zdvihne sluchátko.*

SOŇA: U aparátu Červená.

PAVEL: Tady Pavel, Soňo!

SOŇA: Pavle, co se děje?

PAVEL: Nechci tě děsit, Soňo, ale máme tady na pitevně ženu, která je velmi podobná tvé mamince. Tělo přivezli z Pankráce.

SOŇA: To není možné, to bude omyl. Ale musím tu ženu vidět! Prosím, počkej na mne.

PAVEL: Teď to nejde, je tu profesor, pěkný soudruh. Přijď v pět ráno, počkám na tebe před nemocnicí.

OBRAZ 4

EXT., VCHOD DO NEMOCNICE, VEČER

SOŇA a PAVEL *si podávají ruce a beze slova odcházejí do útrob nemocnice*

PAVEL: Soňo, je mi to moc líto.

SOŇA: Pavle, celou noc jsem nespala. Pospěšme si, prosím.

PAVEL: Chyť se mne. Jsi úplně bledá.

Soně se chytí Pavla a odcházejí dovnitř nemocničního areálu.

OBRAZ 5

INT., PITEVNA, VEČER

PAVEL: To je pan Novotný, sanitář. Nechám vás tu o samotě, Soňo. Děkuji, pane Novotný.

Pan NOVOTNÝ odvede SOŇU na pitevnu a zvedne prostěradlo na jedné z mrtvol.

SOŇA *se dívá mrtvolu a potichu pláče.*

SOŇA: To je ona, moje maminka.

ČERVENEC

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

PAN NOVOTNÝ: Umřela za divných okolností, víc vám říct nemohu.

SOŇA: A co s ní bude?

PAN NOVOTNÝ: Zítra jí uloží do hromadného hrobu.

SOŇA: Musím ji dostat pryč.

PAN NOVOTNÝ: Teď to nejde.

SOŇA: Nikdy jsme si nebyly blízké, ale tohle pro ni musím udělat. Nenechám ji hodit do anonymního hrobu.

PAN NOVOTNÝ: Přijedte o půlnoci autem. Matku vám vydám.

SOŇA: To vám nikdy nezapomenu, pane Novotný.

OBRAZ 6

INT., SLUŽEBNA STB, ODPOLEDNE

TOREADOR: Tak tě tu zase vítám, soudružko Červená.

SOŇA: Dobrý den, pane. (*krátká pauza*) pane Toreadore.

TOREADOR: Jak se daří matce?

SOŇA: Děkuji za optání, nemám o ní žádné zprávy. To vy ji držíte na Pankráci.

TOREADOR: No, dejme tomu, že tomu věřím. Vraťme se k naší minulé debatě. Jak se vede soudruhům v divadle?

SOŇA: Děkuji za optání. Diváci pana Wericha milují, chystáme třístou reprízu. Nemáte zájem o vstupenky?

TOREADOR: Ne, já vstupenky nepotřebuju. Nikam.

SOŇA pokrčí rameny.

TOREADOR: Tak sis to rozmyslela? Připravil jsem takovou dohodu. Stačí tvůj podpis.

SOŇA: Já se na to nehodím, Toreadore. Jediné, co umím, jak už víte, je zpěv.

TOREADOR: To říkají všichni a nakonec zaspívají. Však od vás z divadla už jednoho máme.

SOŇA: A koho?

TOREADOR: To byla, soudružko, jak vy intelektuálové říkáte, řečnická otázka.

TOREADOR *si zapálí cigaretu a foukne ji do SONINA obličje.*

TOREADOR: Pěkná tvářička, byla by jí škoda.

TOREADOR *si potáhne z cigarety a pokračuje.*

TOREADOR: Zpět k věci. Tady to podepiš.

SOŇA: Ne, to nemohu.

TOREADOR: Však ty dobře víš, jak dopadla tvá matinka. Taky odmítala podepsat, a ještě byla tak nenažraná, že chtěla zpátky palác, ve kterém šukala s nácky.

SOŇA: Prosím?

TOREADOR: Nedělej, že o tom nic nevíš. Akorát, že i fašouni ji nakonec šoupli do lágru.

SOŇA: S matkou jsme si nebyly blízké a ani v ničem podobné.

TOREADOR: A co otec, doktor Červený?

SOŇA: Táta má novou rodinu i nový život. Vídáme se minimálně.

TOREADOR: To my dobře víme.

SOŇA: Je to můj tatínek a bavíme se pouze o soukromých věcech.

TOREADOR: V našem zřízení neoddělujeme soukromé a veřejné, to bys měla vědět. To můžeme podrobněji probrat příště.

SOŇA: Příště?

TOREADOR: Příště!

KONEC

SRPEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

EVA KREJČÍ

Pavouk spřádá zlo – Pavoučice

Robinovi se z pohledu na krev dělalo špatně.

„Na to si nikdy nezvyknu,“ pomyslel si a v duchu zalitoval, že kývl na nabídku přejít do oddělení vražd. Dosud řešil jen hospodářské delikty, třeba podvody při veřejných soutěžích.

Znamenalo to hodiny a hodiny u počítače, kdy sledoval nejasné stopy, až se v jeho analytickém mozku propojily do uceleného obrazu. Jednotlivé příze pavučiny musel nejprve pomalu a důkladně upříst, aby našel zlého pavouka.

S Anetou chodil asi dva měsíce a ona byla z jeho rozhodnutí stát se součástí mordparty nadšená. Tvořili nesourodý pár, protože představovala jeho pravý opak. Pravidelně navštěvovala boxerský klub a kondiční tréninky. Minulý týden ho vyděsila, když cestou z chaty srazili laňku, ona vytáhla lovecký nůž a zraněné zvíře dorazila. Připadalo mu, že jako fotografka by měla mít vznešenější zájmy.

„Nikdy nevíš, na koho natrefíš,“ tvrdila, když zpochybňoval její koníčky.

Fotku mrtvé dívky našel v jejím počítači náhodou. Zapomněl si v práci notebook, a tak se rozhodl své poznatky napsat do Anetina laptopu. Překonat heslo pro něj byla hračka.

Zaujal ho název staršího souboru. Tento brutální důkaz měl k dispozici jen úzký okruh vyšetřovatelů.

Než upadl do bezvědomí po prudké ráně, vybavil si smutné oči umírající laně.

ZÁŘÍ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

EVA KREJČÍ Hoblinovi v očekávání

„Ťuk, ťuk“, ozývalo se do širokého okolí.

„To je ale fuška,“ pomyslel si Mauricius Hoblina a pohodil černobílou a okrovou chocholkou. Jeho samice seděla na vejcích a on musel obstarat potravu pro oba.

Anastázie mu něžně říkala Hoblinko a jen zřídka ho oslovovala křestním jménem. Mauricius byl šťastný, že ji našel. Dudků je v Čechách velmi málo. Jeho handicap ho navíc odsuzoval k samotě. Od dětství měl poraněnou nožičku.

Koronami stromů se rozezněl její naléhavý výkřik. Nechal larvu larvou a rychle zamířil k hnízdu.

„Je to tady, už se klubou,“ zašeptala.

„Pět hoblinek na cestě,“ usmála se a otřela svůj zobák o ten Mauriciův.

ŘÍJEN

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

EVA KREJČÍ Čas žít, čas umírat

Když umřu, zůstanu pro všechny mrtvý.

Nejdřív zkontroluju celé tělo. Z několika ran mi teče krev, na pár zraněních se začaly tvořit strupy. Zkouším, zda některá z končetin není zlomená. Sice zavýju bolestí, ale vypadá to, že kosti zůstaly v celku. Mám hroznou žízeň.

„Jak dlouho tady vůbec ležím?“ bleskne mi hlavou. Pokouším se vstát. Jde to, i když to hodně bolí.

Intuitivně směřuju podél jezera, pak lesem po cestě. Připadá mi povědomá. Kulhám, ale postupuju celkem rychle. V dálce zahlédnu světla ve vesnici.

Slyším tak známý hlas: „Rexi, Rexi!“

Za chvíli budu v bezpečí. Moje paní to taky nevzdala.

LISTOPAD

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30

EVA KREJČÍ Karel Kryl

Karel Kryl kritizoval komunisty kadencí kulometu Kalašnikov.
Každodenně kouřil, kalil, komponoval. Každopádně kverulant konání komoušů komentoval kytarou.

„Komančové, konfidenti, kádrové, kariéristi – konečně kapitulujte!“ křičel.

„Kurvy, kretění, kazisvěti, ksindlové!“ klel, když kopal kanály.

Kometa klesala, karavana kráčela. Král, kašpar, které Karel Kryl kouzlil kantátami, kynuli kolemjdoucím.

Kostel, krabice. Kněz krytý komží, kuplíř kradoucí krásu, kacíř kynoucí krysám, kalich kypící krutostí.

„Kate, kdo kráčí ke Kristu? Kdo končí krutou klatbou?”

Karel Kryl konstatoval kvintesenci kosmu. Kabaret klišé, karneval komediantů.

KONEC

PROSINEC

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
31														

EVA KREJČÍ O krajčím Václavovi

Mistr Václav patřil k váženým litomyšlským občanům. Krájel sukno tak umně, že neměl nouzi o zákazníky. Byl velmi pracovitý, a tak se mu tolary v truhlici kupily. Jeho moudrá žena Kateřina mu říkala, že peněz mají dost a že na spokojený život více nepotřebují.

Václav začal chodit do místní krčmy. Nejprve na jeden džbán vína a pak hned běžel domů za Kateřinou. Později zůstal se šenkýřem do půlnoci a odcházel poslední. Tolary se rozkutálely velmi rychle.

S Vítkem se poznal v krčmě, nebyl v Litomyšli zdejší. Připutoval z města Plzně. Byl to veselý kumpán, který s ním držel krok.

A když se mu Václav přiznal, že je bez peněz a že šít už ho nebaví, Vítek nečekaně navrhl: „Tak se přidej k mému řemeslu?“

„A čím se vlastně živíš?“

„Zachraňuji slovné měšťany od přílišného bohatství.“

Nejprve se jim dařilo, ale u měšťana Beneše Václava chytili přímo u truhly se šperky a penězi.

Vítek stihl uprchnout, ale Václav byl odsouzen k pranýři. Beneš, který exekuci přihlížel, ostatní poučil: „Václav byl skvělý krajčí, ale měl se držet jehel a nití.“

Václav už nikdy ke džbánu ani nepřičichnul, poctivě znovu sukno krájel a dokonce šil chudým sirotkům košile zadarmo. Hloupý čin přehlušila Václavova dobročinnost a slovo krajčí se díky němu rozšířilo po celém kraji.